

רע"פ 5555/17 - ע כ נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 5555/17

לפני:

כבוד השופט א' שהם

המבקש:

ע כ

נ ג ד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשה לרשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה, מיום 8.6.2017, בעפ"ג 67077-03-17, שניתן על ידי כב' השופטים: ד"ר ר' שפירא - סג"נ; ב' טאובר; ו-ת' נאות פרי

המבקש:

בעצמו

החלטה

1. לפניי בקשה לרשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה (כב' השופטים: ד"ר ר' שפירא - סג"נ; ב' טאובר; ו-ת' נאות פרי), בעפ"ג 67077-03-17, שניתן ביום 8.6.2017. בגדרו של פסק הדין, נדחה ערעורו של המבקש על הכרעת דינו של בית משפט השלום בקריות (כב' השופט י' טורס), בת"פ 54643-03-15, שניתנה ביום 19.3.2017.

רקע והליכים קודמים

עמוד 1

2. המבקש הורשע, לאחר ניהול משפט הוכחות, בביצוע עבירה של תקיפה סתם, לפי סעיף 379 לחוק העונשין, התשל"ז-1977. על פי עובדות כתב האישום, המתלון ובנו של המבקש לומדים באותה הכיתה. ביום 15.12.2014, שבו השניים בהסעת תלמידים מבית הספר למקום מגוריהם בקיבוץ ----, ירדו מהאוטובוס, והמתינו בתחנת ההסעה במקום. נטען, כי המבקש הגיע למקום כדי לאסוף את בנו וסבר כי המתלון מכה את הבן. בתגובה לכך, על פי המתואר בכתב האישום, ניגש המבקש אל המתלון וסטר לו בפניו פעמיים.

3. בהכרעת דינו, מיום 19.3.2017, קבע בית משפט השלום כי המאשימה הוכיחה, מעבר לספק סביר, כי המבקש היכה את המתלון. בית משפט השלום נתן אמון בעדותו של המתלון, אותה הוא מצא כמהימנה וכנה, כמו גם בעדותם של שני עדי תביעה, אשר העידו כי ראו את המבקש מכה את המתלון. במסגרת זו נקבע, כי אמירות הנשמעות בסרטון שצילם אמיר פישבין (להלן: אמיר), אחד מעדי התביעה הנ"ל, מחזקות את גרסתו, ואין נפקא מינה לגבי הסיבה שבגינה החליט אמיר לתעד את האירוע. בית משפט השלום הוסיף עוד, כי מדריך בצהרון העיד כי המתלון סיפר לו, דקות ספורות לאחר האירוע, כי המבקש היכה אותו, וכן נקבע כי תנאי סעיף 9 לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971, מתקיימים לגבי הדברים שמסר המתלון למדריך. בהמשך, התייחס בית משפט השלום לסרטון שצילם אמיר, בציינו כי הסרטון "אינו מעלה ואינו מוריד" מהתשתית הראייתית בעניינו, למעט חלק השמע בסרטון, אשר מחזק את ראיות המאשימה. בנוסף, התרשם בית משפט השלום כי עדותו של המבקש בלתי אמינה, וקבע כי אין בה כדי להותיר ספק בדבר אשמתו במיוחד לו. אשר לטענתו של המבקש בדבר קיומם של מחדלי חקירה בעניינו, נקבע כי לא היה צורך לאתר מדריכה בצהרון, ואין באי זימונה למסירת עדות במשטרה כדי להוביל למסקנה כי נפגעה זכותו של המבקש להליך הוגן, באופן שקיפח את יכולתו להתגונן מפני האשמה שיוחס לו. בכל הנוגע לאפשרות של גביית עדות מילדים נוספים שנכחו במקום, קבע בית משפט השלום כי אף שאי חקירת עדים רלוונטיים, יכול ותביא למסקנה כי מדובר במחדל חקירה ממשי, הרי שבמקרה דנן נפרסה בפניו "תמונה רחבה של האירוע, אשר יש בה להסיר כל ספק מלב, בדבר אשמתו של המבקש, כמו גם באפשרות שאי חקירת הילדים, פגעה ביכולתו להתמודד עם עדי ההגנה עד כי נגרם לו עיוות דין". על יסוד על האמור, הרשיע בית משפט השלום את המבקש במיוחד לו בכתב האישום.

לאחר זאת, גזר בית משפט השלום את דינו של המבקש. במסגרת זו, קבע בית משפט השלום כי אין להקל ראש בהתנהגותו של המבקש, אשר לא שלט במזגו והכה קטין כבן 7 שנים. לקולה, התייחס בית משפט השלום לעובדה כי האירוע לא גרם כל חבלה לקטין, ולכך שחלפו שנתיים מאז האירוע, כאשר עברו של המבקש קל ואינו כולל עבירות אלימות. עם זאת, ציין בית משפט השלום כי המבקש לא קיבל אחריות על מעשיו ולא הביע חרטה עליהם. לאור האמור, השית בית משפט השלום על המבקש את העונשים הבאים: מאסר על תנאי למשך חודשיים, לבל יעבור המבקש כל עבירת אלימות כלפי גופו של אדם, למשך שנתיים; ופיצוי למתלון בסך 2,500 ₪.

4. המבקש הגיש ערעור על הכרעת דינו של בית משפט השלום לבית המשפט המחוזי בחיפה. בפסק דינו, מיום 8.6.2017, דחה בית המשפט המחוזי את ערעורו של המבקש, בקובעו כי לא נפל פגם בהכרעת דינו של בית משפט השלום. בית המשפט המחוזי עמד על כך שמדובר בערעור עובדתי "מובהק", כאשר עיקר ממצאיו של בית משפט השלום מבוססים על התרשמותו הישירה מהעדים, שהעידו ממושכות ונחקרו נגדית באשר לגרסאותיהם. בית המשפט המחוזי הטעים, בהקשר זה, כי הכלל בדבר הימנעות מהתערבות בקביעות מהימנות של הערכאה המבררת, חל "ביתר שאת" בעניינו. עוד ציין בית המשפט המחוזי, כי הכרעת דינו של בית המשפט השלום היא מפורטת; בהירה; מתייחסת לכל מארג הראיות; ומתמודדת עם כל טענותיו של המבקש, ומשכך, אין כל מקום להתערב בקביעות העובדתיות, קל וחומר במסקנה המשפטית הנובעת מהן. בנוסף לכך, התייחס בית המשפט המחוזי להנמקותיו של בית משפט השלום לגופן, בהבהירו מדוע לא נפלה כל שגגה בהכרעת הדין. לבסוף, ציין בית המשפט המחוזי כי אף שלא הועלו טענות מצד

המבקש בנוגע לעונש שהושת עליו, מדובר בעונש מתון, סביר והולם. אשר על כן, נדחה ערעורו של המבקש.

הבקשה לרשות ערעור

5. בבקשה שלפניי, משיג המבקש על פסק דינו של בית המשפט המחוזי. לטענת המבקש, עדותו של עד התביעה מדרכי שחר היא עדות שקר, וקיימות סתירות בין עדות זו לבין ממצאים חיצוניים לאותה עדות, באופן שנדרש לה חיזוק. עוד נטען, כי בסרטון שצילם אמיר לא נראית כל הכאה, כך שקיימת סתירה בין הסרטון לבין עדותו של אמיר בפני בית משפט השלום. המבקש הוסיף וטען, כי המתלונן, אמיר, ומדרכי שחר (להלן: מרדכי) מסרו שלוש גרסאות שונות. לטענת המבקש, קיימים בעניינו מחדלי חקירה רבים, אשר מצדיקים את פסילתו של כתב האישום אשר הוגש נגדו, לרבות העובדה שלא נגבו גרסאות מהילדים אשר נכחו במקום האירוע, ואופן חקירתו של הקטין-המתלונן, במשטרה. לבסוף, נטען, כי עונשו של המבקש כלל פיצוי למתלונן, אשר נהג באלימות קשה כלפי בנו של המבקש במהלך האירוע, ומוסיף לעשות זאת גם כיום.

דיון והכרעה

6. לאחר שעיינתי בבקשת רשות הערעור ובנספחיה, נחה דעתי כי דינה להידחות. זאת, משום שאין הבקשה מעוררת כל שאלה משפטית עקרונית או סוגיה ציבורית רחבה, והיא אינה חורגת, כהוא זה, מעניינו הפרטי של המבקש. לטעמי, אף אין מתעורר במקרה זה כל חשש מפני עיוות דין או חוסר צדק מהותי שנגרם למבקש (רע"פ 7364/17 הרניב נ' מדינת ישראל (24.9.2017); רע"פ 4880/17 קוסה נ' מדינת ישראל (21.6.2017); רע"פ 4550/17 נאור נ' עיריית הרצליה (20.6.2017); רע"פ 4062/17 אלקואעין נ' מדינת ישראל (19.6.2017)). בנוסף, טענות המבקש כבר הועלו, אחת לאחת, בפני בית המשפט המחוזי, אשר התייחס אליהן בפסק דינו המנומק, ומשכך, נראה כי הבקשה מהווה ניסיון לערוך מעין "**מקצה שיפורים**" לתוצאת הערעור, ניסיון שאין להיעתר לו (רע"פ 7665/16 א.סביח למסחר כללי בע"מ נ' מדינת ישראל - משרד התמ"ת (14.11.2016); רע"פ 9632/16 מקוריה נ' מדינת ישראל (15.12.2016)). די בטעמים אלו, על מנת לדחות את הבקשה.

7. **למעלה מן הדרוש, אציין כי גם לגופו של עניין, דינה של הבקשה להידחות. כפי שציין בית המשפט המחוזי, כל טענותיו של המבקש במסגרת בקשת רשות הערעור שלפניי משיגות על ממצאי עובדה ומהימנות שנקבעו על ידי בית משפט השלום. זאת, שעה שידוע כי התערבותה של ערכאת ערעור בממצאים מעין אלה, אשר נקבעו על ידי הערכאה הדיונית, תעשה במקרים חריגים ומצומצמים בלבד, לא כל שכן עת עסקינן ברשות ערעור ב"גלגול שלישי" (רע"פ 6466/17 פלוני נ' מדינת ישראל (18.9.2017); רע"פ 1305/17 קסאו נ' מדינת ישראל (4.4.2017); רע"פ 372/17 ח'ורי נ' מדינת ישראל (18.1.2017)).** בענייננו, ביכר בית משפט השלום את עדויותיהם של המתלונן ושל יתר עדי התביעה על פני עדותו של המבקש, אותה הוא מצא כבלתי אמינה. בנוסף, התייחס בית משפט השלום לעובדה כי הסרטון שהוצג בפניו "אינו מעלה ואינו מוריד" מהתשתית הראייתית הרלוונטית, למעט חלק השמע בסרטון, אשר מחזק את עדותו של אמיר. בית משפט השלום לא התעלם אף מטענותיו של המבקש, בדבר קיומם של מחדלי חקירה, בקובעו כי נפרסה בפניו "תמונה רחבה של האירוע, אשר יש בה להסיר כל ספק מלב, בדבר אשמתו של המבקש", וכי לא נגרם למבקש כל עיוות דין בעקבות המחדלים הנטענים על ידו. בקביעות אלו, לא מצאתי טעם מבורר להתערב. בנוסף, אינני סבור כי נפל כל פגם בפסק דינו המנומק של בית המשפט המחוזי, אשר התייחס לממצאיו של בית משפט השלום; לתשתית הראייתית בענייננו; ולטענותיו של המבקש,

וקבע כי בדין הורשע המבקש במיוחד לו.

8. אשר על כן, הבקשה לרשות ערעור נדחית בזאת.

ניתנה היום, ב' בחשון התשע"ח (22.10.2017).

ש ו פ ט